

АНАЛИЗ ГОСУДАРСТВЕННЫХ СТРАТЕГИЙ ПОДДЕРЖКИ ИНВЕСТИЦИОННОЙ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ В РАМКАХ ГОСУДАРСТВЕННО-ЧАСТНОГО ПАРТНЕРСТВА

*Левченко Я., доцент
Харьковский национальный автомобильно-дорожный университет
Kartasova J., lecture
Business School, Middlesex University, London*

В настоящее время идеология использования институциональных и организационных механизмов государственно-частного партнерства по привлечению бизнес-компаний для длительного финансирования и текущего управления общественной инфраструктурой и большим кругом объектов государственной собственности получила широкое распространение в мире.

ГЧП превратилось в одно из условий формирования эффективной экономической политики, повышения инвестиционной и инновационной активности, роста конкурентоспособности страны, стимулом для развития производственной и социальной инфраструктур.

Целью такого партнерства является развитие государственной собственности за счет объединения усилий и ресурсов государства и частного бизнеса. Государство при этом оставляет за собой функции контроля и регулирования.

Изучение зарубежного опыта нормативно-правового регулирования ГЧП и поддержки, практической реализации инвестиционной политики, укрепления экономики, расширения инфраструктуры, реализации масштабных социальных проектов, прежде всего в странах Европейского союза, с целью последующей апробации в Украине с учетом особенностей национальной экономики представляется весьма полезным и актуальным.

Последние десятилетия характеризуются возрастанием влияния науки на социально-экономическое развитие мирового сообщества в целом, интенсификацией процессов создания и распространения знаний, освоения новых секторов рынка, внедрения более эффективных бизнес-процессов, организационных структур и управленческих механизмов.

И здесь ключевым этапом в борьбе за экономическое процветание страны становится производство нового знания и его последующая трансформация с минимальными затратами в инвестиционное обеспечение, необходимые для прогресса национальной экономики.

По уровню и формам поддержки инвестиционной деятельности в мировой практике принято выделять: государственные стратегии активного вмешательства (административные модели); государственные стратегии децентрализованного регулирования (либеральные модели); смешанные стратегии (по отношению к государственным предприятиям – стратегии активного вмешательства; к остальным субъектам предпринимательства – стратегии децентрализованного регулирования) (рис.1).

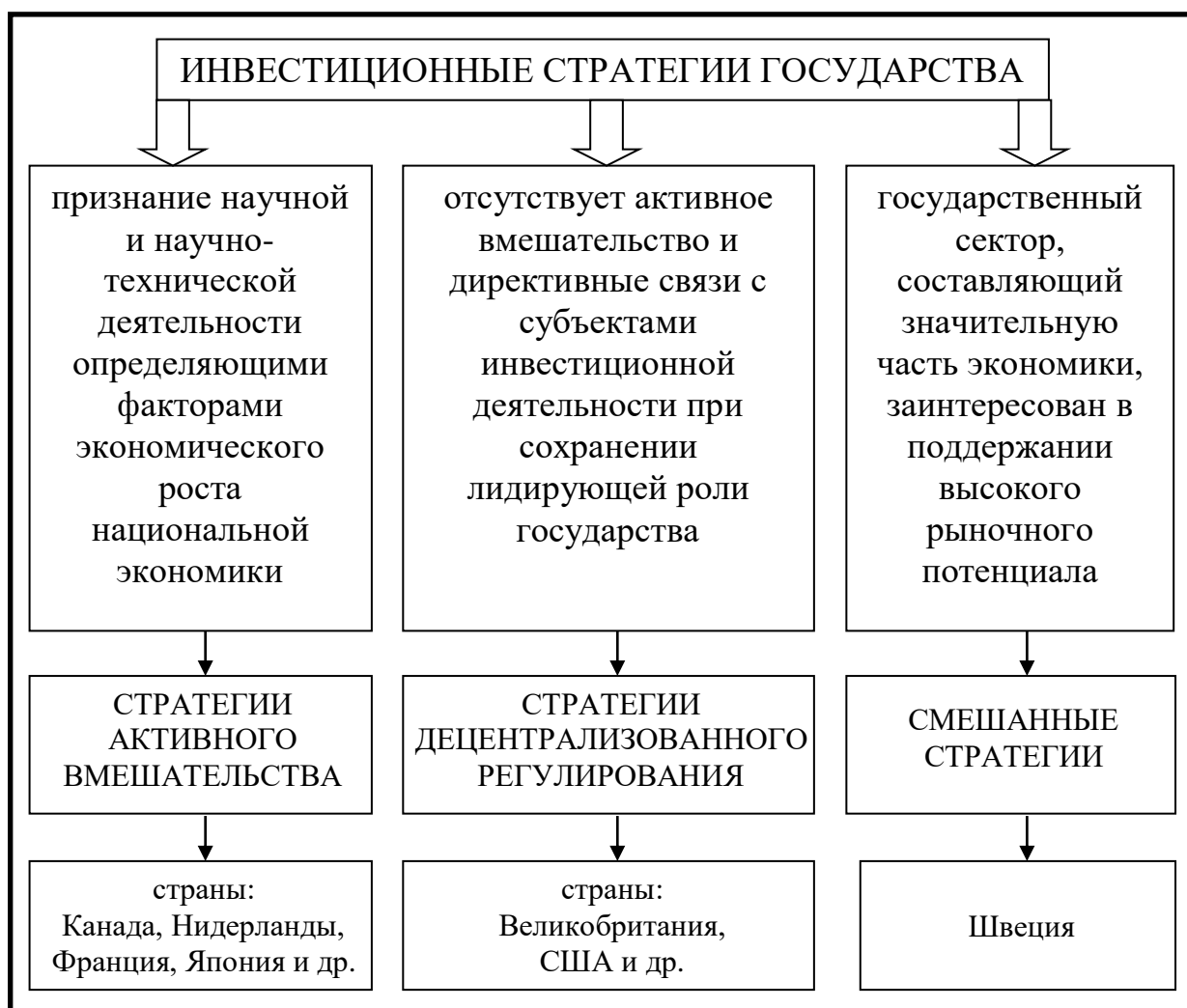

Рис. 1. Государственные стратегии поддержки инвестиционной деятельности в рамках ГЧП мировой практики (разработано авторами)

Стратегии активного вмешательства основаны на перераспределении средств федерального и регионального бюджетов административным аппаратом исполнительной ветви власти: центр выделяет бюджетные квоты министерствам (ведомствам и др. прямым бюджетополучателям), которые финансируют конкретные проекты.

Стратегии децентрализованного регулирования предполагают передачу большей части распределительных функций рынку, то есть самим хозяйствующим субъектам. В качестве механизмов, обеспечивающих более эффективные финансовые решения, широко используются конкурсный отбор и независимая экспертиза проектов, средства государственного бюджета на проекты распределяются через специализированные фонды, имеющие особый статус. При этом государство через законодательные, налоговые и иные регуляторы стимулирует финансирование проектов самими рыночными субъектами из их собственных средств.

Важнейшим элементом смешанной стратегии финансирования является грант как вид безвозмездной субсидии (деньги, права собственности, ценные активы), легализующий поддержку (стимулирование) государством проектов и разработок грантополучателя.

АНАЛІЗ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ПРИВАБЛИВІСТІ АГРАРНОГО СЕКТОРУ УКРАЇНИ В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ СВІТОВОГО РИНКУ СПОЖИВАННЯ

Нікітіна А.В., к.е.н., доцент

Харківський національний економічний університет ім. Семена Кузнеця

Шершенюк О.М., к.е.н., доцент

Харківський національний автомобільно-дорожній університет

В умовах швидкого розвитку економіки та впливу на неї глобальних світових процесів, останнім часом зростає роль міждержавної інвестиційної взаємодії. Глобалізація, яка на перших етапах мала більш політичний характер, зараз розповсюдилась на економічну та фінансову сферу. Для України, яка на сьогодні провадить достатньо активну діяльність у міжнародній економічній сфері, що насамперед пов'язано з трансформаційними процесами у країні, питання інвестиційної діяльності набуває нових масштабів.

Проблема інвестування в аграрний сектор знаходиться в центрі уваги сучасної економіки. Це обумовлено, насамперед, тим, що інтенсифікація економічного розвитку зумовлює необхідність впровадження інвестування, яке можна визначити як вкладення грошових ресурсів у поточному періоді для забезпечення їх притоку у майбутньому.

На наш погляд, сільське господарство може бути ще більш високорентабельним, якщо застосовувати інноваційні технічні засоби й технології, урахувати всі фактори – від аналізу ґрунту й покупки сучасних складових агротехнологій до переробки, транспортування й реалізації продукції. Сьогодні мова йде про аграрний бізнес, і ключове поняття тут – саме рентабельність, а не врожайність. Головні умови для інвестування – висока прибутковість і окупність. На першому місці за рентабельністю виступає рослинництво. Так, деякі однорічні культури (ріпак, соя, соняшник) дозволяють отримати з перших же посівів до 120% прибутку. Також потрібно обов'язково спланувати баланс грошових потоків, продумати фінансові схеми [1].

Проведене дослідження свідчить, що ефективною схемою фінансування агробізнесу може стати кредит і лізинг. Крім того, одним з доцільних варіантів є фінансування покупки техніки через міжнародні фінансові програми [2]. Популярність набирає покупка техніки за системою trade-in (власник старої машини іноземного виробництва може обміняти її на нову, а різницю оплатити за допомогою кредиту) [1].

Сьогодні існує множина факторів, що стримують інвестиції в АПК України, основними з них є: дефіцит обігових коштів і значна